Pregaria.cat

Entrada

Ser únic per a algú

Ja no quedava ningú. Havia estat un sopar magnífic. Era tard i la Núria havia decidit que despararia la taula demà al matí. Els nens feia estona que dormien i el seu marit, s'havia retirat també, cansat i content, com la majoria dels divendres a la nit.

La Núria tenia ganes d'estar una estona sola. Més que el cansament, necessitava reflexionar i preguntar-se si era o no cert que a tots ens fa falta escoltar de debò que som únics per a algú.

La cosa va començar quan en mig de la conversa l'Albert va parlar del diari de d'Anna Frank i va recalcar diverses vegades aquella expressió: *Pots estar sol encara que hi hagi moltes persones que t'estimin doncs encara no ets únic per a algú.*

La Núria s'asseu al terra, plega les cames com si fes ioga, es concentra i va repetint lentament, com un *mantra* una mica llarg la frase d'Anna Frank: *Pots estar sola encara que hi hagi moltes persones que t'estimin, doncs encara no ets única per a algú.*

Lentament des del més profund del seu interior va experimentant una doble sensació. Un doble desig, molt difícil de racionalitzar, ja que són només sentiments. Per una banda desitja ser estimada amb la plenitud que significa: *soc única ... per a algú.* Què fort, què tendre, què ple, oh quina sensació de totalitat, de tendresa, quin somni i quina esgarrifança!

El segon sentiment és una mica crític, moral, porta un cert dolor difuminat. No és gens clar, però lentament la boira va marxant i arriba a formular-se en una pregunta: *tinc dret a ser única per a algú?*

Fa estona que la Núria viu en una mena de balanceig interior entre els dos sentiments, el desig i la pregunta. Voldria que els dos esdevinguessin realitat. Obre el ulls, i els fixa en la llàntia encesa que il·lumina la icona del seu estudi. Són ja prop de les tres de la matinada. I dins del seu cor escolta suaument aquestes paraules: *Per a mi sí que ets única. No ho analitzis. Ho ets, Núria, des de sempre.*

Jesús Renau sj.

(Per aprofundir: Primer carta de Joan capítol 4)

7 Estimats meus, estimem-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu; tothom qui estima ha nascut de Déu i coneix Déu.
8 El qui no estima no coneix Déu, perquè Déu és amor.

9 L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell. 10 L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats.

11 Estimats meus, si Déu ens ha estimat tant, també nosaltres ens hem d'estimar els uns als altres. 12 A Déu, ningú no l'ha vist mai; però si ens estimem, ell està en nosaltres i, dins nostre, el seu amor ha arribat a la plenitud. 13 Coneixem que estem en ell i que ell està en nosaltres perquè ens ha donat el seu Esperit.

14 Nosaltres donem testimoni d'allò que hem contemplat: el Pare ha enviat el seu Fill com a salvador del món. 15 Per això tothom qui confessa que Jesús és el Fill de Déu, està en Déu, i Déu en ell.

16 Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut. Déu és amor; el qui està en l'amor està en Déu, i Déu està en ell. 17 A dins nostre, l'amor ha arribat a la plenitud, i per això mirem amb confiança el dia del judici, perquè, tot i que estem en aquest món, vivim tal com Jesucrist viu. 18 On hi ha amor no hi ha por, ja que l'amor, quan és complet, treu fora la por. La por i el càstig van junts; per això només té por el qui no estima Déu plenament.

19 Ja que Déu ens ha estimat primer, estimem també nosaltres.